

Nr 103.

Av herr **Pettersson** i Hällbacken, *angående lagstiftning mot obehöriga radiostörningar.*

Vid fjolårets riksdag väckte undertecknad motion, vari jag hos statsmakterna anhöll om lagstiftning mot obehöriga radiostörningar. Första lagutskottet, till vilket motionen remitterades, avstyrkte densamma under motivering, »att rundradioverksamheten uppmärksamrats av statsmakterna, och att den för närvarande är föremål för en allsidig utredning». Riksdagen följde utskottet. Under debatten i frågan tillät jag mig framhålla, att den av utskottet åberopade utredningen knappast avsåg radiostörningar. Den utredningskommitté, som utskottet åsyftade, har nu avgivit sitt betänkande. Däri beröras visserligen andra för statsmakterna vitala intressen, men rörande störningsproblemet ha kommitterade icke avgivit något förslag.

Sverige är ett av de europeiska länder där radion vunnit den vidsträcktaste spridning. De 730 och 740 tusen licensinnehavarna bevisa, att det icke är ett fåtal som förstår att utnyttja detta vårt århundrades kanske största uppfinning utan praktiskt taget hela nationen. För att radion skall komma till verklig nytta, spridande av kunskaper, uppbyggelse, förströelse m. m., är det dels av vikt att »*goda program*» givas och att radiolyssnarna utan obehöriga störningar kunna genom radioapparaterna åhöra utsändningarna.

Störningseländet är förvisso ett svårt problem, säkert av den komplicerade art, att det fordrar inte endast ekonomiska uppoffringar utan jämväl lagstadgade bestämmelser för att komma tillrätta därmed. Numera äro radioapparaterna så byggda, att de ytterst sällan störa andra mottagningar. Största störningskällorna torde vara spårvagnar, hissar, vissa högspänningsledning, alla möjliga högfrekvensapparater, elektriska maskiner och dylikt, som icke äro försedda med störningsskydd, men under radioutsändningarna äro i drift. Telegrafverket har gjort åtskilligt för att borteliminera störningarna, men man kunde ha hoppats att verket såsom det organ, som ligger närmast till att ta initiativ till åstadkommande av bättre förhållanden i här påtalade hänseenden, kunde gjort mera för att komma tillrätta med störningsproblemen. Visserligen har det från det hållet för årtal sedan försäkrats att förslag var under utarbetande för att komma tillrätta med svårigheterna, men därmed tycks det ha stannat.

Måhända vore det på tiden att telegrafverkets skicklige och dådkraftige chef påminde vederbörande i verket, som syssla med avhjälpan av radiostörningarna, att hos statsmakterna framlägga positiva förslag i ämnet. »Verkets förflutna bevisar dess höga ideal ifråga om allmänhetens betjäning.»

Överallt ute i världen ha radiostörningarna ägnats den största uppmärksamhet. Jag hänvisar i denna del till ett uttalande av en av vårt lands största kännare på detta område, civilingenjör Erik Lövgren. Vissa områden ha helt

frilagts från störningslandet — Baden-Baden, Tyskland. Lagar mot radio-störningar ha antagits, och långt gående åtgärder för att komma tillrätta med svårigheterna ha vidtagits.

I vissa av Europas länder få icke elektriska apparater och maskiner saluföras utan att de äro försedda med störningsskydd. Svenska maskiner och apparater, som säljas i dessa länder, äro försedda med sådant skydd. I vårt land däremot ha icke sådana åtgärder vidtagits i berörda hänseenden, som av förhållandena äro påkallade. Dag för dag tillkomma nya störningskällor, som försämra mottagningen samtidigt som svårigheterna att genomföra en lagstiftning i ämnet ökas.

Givetvis lära störningskällor kunna påvisas mot vilka en lagstiftning står maktlös och även där det skulle vara orimligt att ålägga vederbörande dryga utgifter för att bereda någon eller några enstaka radioinnehavare störningsfri mottagning. Men å andra sidan saknar nu den licensbetalande allmänheten möjlighet att även på egen bekostnad mot tredskande ägare av störningskälla få ditsätta störningsskydd.

En lagstiftning på detta område är nödvändig och kommer att verka uppfostrande.

Med hänvisning till vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om framläggande av förslag till lagstiftning i berörda syfte.

Stockholm den 17 januari 1935.

Gust. Pettersson
i Hällbacken.
